

Co zavinil přehrávač aneb noc plná útrap...

Ve svém druhém letošním ultrastartu jsem navštívil francouzské městečko Saint Thibault des Vignes ležící kousek před Paříží a v těsném sousedství města Torcy, které má pro českou chůzi obzvlášť důležitý význam, o kterém ovšem zřejmě nikdo neví. Já jo, protože jsem byl tenkrát u toho. A že nevíte u čeho? Ochotně zadarmo prozradím: Právě v Torcy před 19 lety Vláďa Dostál jako první Čech (i -oslovák) dokázal ujít 200km pod 24 hodin! A já s jeho trenérem Lojzou Lajčíkem jsme ho tam honili dokola a krmili a napájeli.

Tolik chvilka historie a teď už žhavá současnost.

Vzhledem k tomu, že jsem přes léto pravděpodobně vypil víc piv než nachodil kilometrů, nedělal jsem si moc velké iluze o tom, že bych mohl překonat svůj jarní výkon z Dijonu. Počátečních 40km jsem sice o tom ještě trochu uvažoval, ale pak se dostavila první krize, která byla zároveň i poslední, protože trvala skoro 100km. Mohlo za to především počasí, protože okruh vedl parkem, kde to moc nefoukalo a bylo vedro, ale zato na obou otevřených koncích parku funěl ledový vítr. Naštěstí aspoň nepršelo. Jak se večer začalo ochlazovat, převlékal jsem se skoro každé kolo, než jsem trefil správnou kombinaci oblečení. Převlékal jsem tedy jen horní polovinu těla, takže se to dělo za chůze, tím jsem tempo neztrácel. Stejně mi pak ale celou noc byla kosa. A zase s kapkou u nosu, jako v Dijonu ...

První, asi čtvrt hodinovou přestávku, jsem přesně podle plánu udělal po padesátce (cca za 7:08), přezul jsem se, přemazal, zkusil něco sníst, narval do uší mp3 přehrávač a pak jsem zase vyrazil. To, že mi nešly nohy, mne nepřekvapilo, ale že mi po pár minutách přestal jít ten přehrávač, to mně teda fakt naštvalo. Tolik jsem se těšil, že si v klidu noci poslechnu svoji oblíbenou muziku v rytmu 7km za hodinu. Nepomohla ani nová baterie ani slovník sprostých slov, který jsem hbitě vyjmenoval. Takže přišel na řadu náhradní přehrávač, a tím i náhradní tempo, které bylo ovšem o dost pomalejší (aspoň to můžu svádět na muziku...).

Přesto jsem si druhou plánovanou čtvrt hodinovou pauzu dopřál až po 100km, kam jsem doklopýtal za 15:51 a trochu jsem se děsil představy, jak hluboko klesnu (s tempem) v posledních 8 hodinách. Kupodivu s raním kuropěním a globálním otepliváním narůstal i můj optimismus a pak překvapivě i tempo, takže k poledni jsem odložil i kulicha a už jsem věřil, že bych mohl dát tak 140km.

Po celý závod se o mne obětavě staral Jarda Pták, čerstvě v důchodu, takže jsme vlastně vytvořili nové občanské sdružení Důchodce pro Chodce.

Nakonec jsem ještě nad plán přidal 3 okruhy, takže celkový výkon byl 147km a 102m, a to znamenalo 11. místo z 36 startujících, což vzhledem k výše popsaným okolnostem považuji za úspěch. Ani po společenské stránce jsme při závěrečné recepci ostudu neudělali.

A protože jsme na ultravytrvaleckých tratích s Romanem Psůtkou ještě letos neřekli poslední slovo, tak ...

... pokračování příště ...

Jarda UltraPajda 10.9.2009